

РЕШЕНИЕ

№ 216

гр. София, 13.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-В СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ивета М. Антонова

Членове: РОЗАЛИНА Г. БОТЕВА
Божидар Ив. Стаевски

при участието на секретаря Цветослава В. Гулийкова
като разгледа докладваното от РОЗАЛИНА Г. БОТЕВА Въззивно гражданско дело № 20221100506366 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258- чл. 273 ГПК.

С решение № 20027791/ 06.04.2022г., постановено по гр.д. № 40918 по описа за 2020г. на Софийския районен съд, 68 състав, е признато за установено по отношение на А. Н. Г. съществуването на вземането на “БНП П.п.ф. С.А. Париж”, действащ чрез “БНП П.п.ф. С.А.” клон България за сумата 1475,18 лева, представляваща задължение по договор за кредит № CREX- 15557856/ 09.12.2017г., ведно със законната лихва, считано от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 31.01.2020г., до окончателното плащане на сумата, за което е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК от 10.02.2020г. по ч.гр.д. № 5181 по описа за 2020г. на Софийския районен съд за 2020г., сумата 138,82 лева, представляваща договорна възнаградителна лихва за периода 20.01.2019г.- 20.12.2019г., сумата 134,53 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 20.02.2019г.- 19.01.2020г.

Срещу така постановеното решение е постъпила въззивна жалба от ответника в първоинстанционното производство А. Н. Г.. Жалбоподателят развива съображения, че неправилно първоинстанционният съд е приел, че клонът на дружество е правосубектен, както и че по делото не е установено, че вземането е предсрочно изискуемо. Навежда се искане за отмяна на първоинстанционното решение и отхвърляне на предявените искове.

В срока и реда по чл. 263 ГПК е подаден отговор на въззивната жалба от “БНП П.п.ф.”

С.А., чрез "БНП П.п.ф." С.А., клон България, в който се изразява становище за неоснователност на жалбата.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК във връзка с наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт, намира за установено следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с обективно кумулативно съединени установителни искове с правно основание чл. 422 ГПК вр. чл. 9 ЗПК, чл. 422 ГПК вр. 240, ал. 2 ЗЗД, чл. 422 ГПК вр. чл. 86 ЗЗД.

Не се спори по делото, а и се установява от събраните по делото доказателства, че между страните е сключен договор за потребителски заем № CREX- 15557856/ 09.12.2017г. От същия се установява, че ищецът е поел задължение да предостави на ответника сумата 2708 лева, която да ответникът се задължил да върне същата на 24 месечни вноски, всяка от които в размер на 134,50 лева.

Не е спорно и, че процесната сума е усвоена от длъжника.

При така установеното от фактическа страна въззивният съд приема от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта- в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционното решение е валидно и допустимо, с оглед което съдът следва да разгледа оплакванията за неправилност на обжалвания съдебен акт, ангажирани от въззивника с жалбата.

За да бъдат уважени предявените искове следва да бъде установено при условията на пълно и главно доказване от ищеца кумулативното наличие на следните факти: валидно сключен договор за кредит № CREX- 15557856/ 09.12.2017г. между А. Н. Г. и "БНП П.п.ф." С.А., въз основа на който за ответника е възникнало задължение да върне на ищцовото дружество предоставената му сума, ведно с договорената възнаградителна лихва; настъпване на падеж на вземанията; начална дата, период и размер на обезщетението за забава. Съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест по чл. 154 ГПК, доказването на посочените предпоставки е в тежест на ищеца.

Съгласно разпоредбата на чл. 9 и сл. ЗПК "договорът за потребителски кредит" е писмен договор с конкретни реквизити, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, отсрочено или разсрочено плащане, лизинг и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане. Страни по договора за потребителски кредит са "потребителят" и "кредиторът", като "потребител" е всяко физическо лице, което е страна по договор за потребителски кредит и не действа в рамките на своята професионална или търговска дейност, а "кредитор" е всяко физическо или юридическо лице, което предоставя потребителски кредит в рамките на своята професионална или търговска дейност.

Настоящият състав приема, че правилно първоинстанционният съд е приел, че между страните е бил сключен договор за кредит CREX- 15557856/ 09.12.2017г., носещ подписа на ответника в първоинстанционното производство и неоспорен от него, с посоченото по- горе съдържание.

Сключеният между страните договор е за предоставяне на потребителски кредит по чл. 9 и сл. ЗПК. Процесният договор е сключен в писмена форма и отговаря на императивните изисквания на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7, 9, 11 и 20 ЗПК. Посочени са датата и мястото на сключване, вид на предоставения кредит, индивидуализиращи данни за страните, размерът на получената сума, общият размер, който потребителят следва да върне, годишният процент на разходите, годишният лихвен процент по кредита, условия за издължаване на кредита - брой и размер на погасителните вноски и периодичността и датите на плащането им, срока на договора за кредит – доколкото в погасителния план е посочена крайна дата за издължаване на последната вноска, че са дължими 24 месечни вноски, както и останалото се изискуемо съдържание според цитираните разпоредби.

Във връзка са доводите в жалбата, относно процесуалната легитимация на ищеца в първоинстанционното производство, въззивната инстанция приема следното:

Не съществува спор в правната теория и последователната съдебна практика, че клонът на търговското дружество не е правен субект и няма качеството на юридическо лице. Поради това и клонът на търговско дружество, независимо от правноорганизационната форма на последното, не може да бъде страна в процеса, тъй като не притежава изискуемата се процесуална легитимация. Като част от търговското предприятие, което се персонифицира единствено чрез собственика си- търговско дружество, клонът несъмнено не може нито да предявява самостоятелно искиви претенции от свое име, нито да отговаря по предявени срещу него икове. Обстоятелството, че с разпоредбата на чл. 20 ТЗ е създадена процесуална възможност, възпроизведена и в процесуалните правила за местна подсъдност- чл. 108, ал. 1, пр. 2 ГПК, при спорове, произтичащи от преки отношения с клон исковите да могат да се предявяват и по седалището на клона не означава, че той може да бъде носител на права и задължения и да бъде страна в гражданския процес, тъй като по изрично разпореждане на закона и в сочената хипотеза се предявят от и срещу търговеца- ЮЛ.

В конкретния случай заявлението за издаване на заповед за изпълнение и исковата молба са подадени от търговското дружество, действащо чрез регистрирания по реда на чл. 17а ТЗ клон, което обуславя извод, че противно на изложеното в жалбата, исковото производство е инициирано от правосубектно лице.

Неоснователно е и възражението във въззивната жалба, че вземането не е предсрочно изискуемо. Конкретиката на случая сочи, че страните са договорили, че длъжникът се задължил да върне получената в заем сума, ведно с договорената възнаградителна лихва на 24 погасителни вноски, последната от която е с падеж 20.12.2019г., което налага извода, че към подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение- 31.01.2020г., падежът на задължението е настъпил.

Първоинстанционният съд е достигнал до същия правен извод, което обуславя извод за неоснователност на въззивната жалба и потвърждаване на първоинстанционното решение.

С оглед неоснователността на въззивната жалба, на въззиваемата страна следва да се присъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20027791/ 06.04.2022г., постановено по гр.д. № 40918 по описа за 2020г. на Софийския районен съд, 68 състав.

ОСЪЖДА А. Н. Г., с ЕГН ***** да плати на “БНП П.п.ф.” С.А., Париж, чрез “БНП П.ф.” С.А., клон България, с ЕИК ***** сумата 100 лева (сто лева), представляваща направени пред настоящата инстанция разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____